

MUUTAMIA HUOMAUTUKSIA P. MASLOVIN „VASTAUKSEN“ JOHDOSTA ⁸⁹

Vastustajani moittii minua sellaisten polemiikkimenetelmien käytöstä, jotka vääristelevät kiistan olemusta. Selittääkseni, pitääkö se paikkansa, tarkastelen kohta kohdalta P. Maslovin „Vastauksen“.

Maslovin ensimmäinen esimerkki. Lenin sanoo, ettei vallankumouksellinen nousuaalto ole ajateltavissa ilman kaikkien maaorjuuden jätteidensä radikaalista hävittämistä, „ikään kuin sosialidemokratia, hyväksytyään maiden kunnallistamisohjelman, aikoisi säilyttää maaorjuuden jätteet, jättää maat tilanherrojen haltuun“.

Jokainen lukija huomaa, että Maslov kiertää kysymyksen ydintä, sillä minä tähdensin kaiken aikaa juuri sitä, ettei ainoastaan tilanherrain maanomistus ole maaorjuuden jätettä, vaan että sitä on myöskin nykyinen osuusmaanomistus. Kiistaa käytiin nimenomaan siitä. Kiertämällä *koko* vastauksessaan tämän kysymyksen, sanomatta sanaakaan siitä, onko osuusmaanomistuksessa jotain keskiaikaista, onko tämä keskiaikaisuuden poisraivaaminen kapitalismille edullista vai ei, Maslov kääntää lukijan huomion toisaalle. Se ei ole kiistelemistä, vaan sättimistä, kun ei vastata vastustajan periaatteelliseen väitteeseen, vaan leimataan hänet yksinomaan „intoilijaksi“.

Toinen esimerkki. Mainintaani siitä, että agraarikumouksen ja poliittisen kumouksen välillä on erottamaton yhteys, Maslov sanoo kunnioituksen puuttumiseksi lukijaa kohtaan. Kunnallistaminen ei myöskään riko tätä yhteyttä. Onko tuo sitten mikään vastaus? Eikö Maslov tässä sivuuta vaihtololla 1) sitä, että viittasin *tarkasti* menshevikki Novosedskiin, joka *selvästi* osoitti kunnallistamisen olevan

yhteydessä epätäydelliseen poliittiseen kumoukseen, 2) väitettäni, ettei kunnallistaminen kajoa keskiaikaiseen yhteisöön eikä liioin keskiaikaiseen maanhallintaan, s.o. että se jättää jääväämättömästi ja ehdottomasti vavaiseksi juuri agraarikumouksen ja vain agraarikumouksen.

Maslovin kolmas väite: „talonpoikain vihan, jota nämä tuntevat tilanherroja ja virkamiehiä kohtaan, Lenin kääntää argumentiksi oman ohjelmansa puolesta ja hyväksytyä ohjelmaa vastaan”. Se ei ole totta. Jokainen lukija huomaa, että Maslov on salaa pannut sanojen „*viha keskiaikaisuutta kohtaan*” asemesta (Maslov itse tunnustaa muutamia rivejä ylempänä, että puhuin siitä) sanat: „*viha tilanherroja kohtaan*”. Hän tarvitsi tällaista vaihtoa voidakseen sivuuttaa vaitiololla väitteeni, että *osuusmaanomistus* on luonteeltaan keskiaikaista.

Se ei ole totta, että olen nimittänyt ohjelmaani bolshevistiseksi. Eikä sekään ole totta, että kansallistamiskysymyksestä olisi muka äänestetty Tukholmassa. Ei pidä vääristellä tosiasioita, toveri Maslov!

„Mikään korkoteoria ei aseta vähimmässäkään määrässä etusijalle kansallistamistahi kunnallistamisohjelmaa, sillä olipa kuinka tahansa, niin tulot konfiskoiduista maista saa valtio tai itsehallinto”.

Tässä meillä on jo asiallinen argumentti. Ja mainio argumentti onkin, sillä se osoittaa parhaiten, miten kamalasti Maslov väärentää marxilaisuutta. Vain kieltäen Marxin *absoluuttisen koron*, jonka Maslov „kumosi”, voidaan kysymys rajoittaa yksinomaan „tuloja” koskevaksi unohtaen viljan hinnan alentumisen sekä sen, että pääomalle on turvattu pääsy maanviljelykseen! Argumentillaan Maslov on vahvistanut sen, ettei hän tunne eikä käsitä kysymyksen *taloudellista* olemusta. Eihän kysymys ole tulosta, arvon herra, vaan tuotteen suhteista maanviljelyksessä, suhteista, jotka *absoluuttisen koron* tullessa hävityksi muuttuvat kohoavaan suuntaan. Koska Maslov kielsi absoluuttisen koron Marxin teoriassa, hän ei voinut lainkaan ymmärtää kansallistamisen taloudellista merkitystä. Miksi miljoonat pienomistajat saattoivat ja miksi heidän piti vaatia sitä Venäjän porvarillisessa vallankumouksessa,— tämä *taloudellinen* probleemi ei askarruta Maslovia. Siinä hänen onnettomuutensa onkin!

Se on totta, että kirjoitukseni vuosilta 1905—1908 on suunnattu otrezka-ohjelmaa vastaan. Mutta kun sen johdosta „hihkutaan ja melutaan”, niinkuin Maslov tekee, niin se merkitsee sumun heittämistä lukijan silmiin eikä kiistakysymysten selvittämistä. Sillä eihän Maslov ole säilyttänyt vuoden 1903 ohjelmaansa kokonaisuudessaan! Miksi hän sitten salaa tämän lukijoilta ja nostaa esiin vain menneisyyden yhden puolen? Miksi hän siteeraa sanoja, että maiden kansallistaminen on vahingollista „poliisivaltiossa”,— sanoja, joita en ryhdy nytkään kieltämään? Onko tämä väittelyä vai sättimistä?

Puolalaisille lukijoille, jotka eivät tunne venäläisten sosialidemokraattien keskuudessa agraarikysymyksestä käydyn väittelyn yksityiskohtia, selitän, että vuonna 1903, VSDTP:n II edustajakokouksen edellä, Maslov esitti lehdistössä toisen ohjelman eikä sitä, jota hän suositteli vuonna 1906. En pidä sallittavana entisten kiistojen penkomista, enkä kajonnut niihin edellisessäkään artikkelissani. Mutta nyt Maslov on itse kaivanut esiin vanhan kiistan. Voidakseen loistaa terävä-älyisyydellään hän päätti kumota vuoden 1903 ohjelmani, josta olen jo luopunut,— tai ehkäpä hän on pitänyt johtoajatuksenaan sitäkin, että kiistoilla vanhoista asioista hän saa käännetyksi huomion pois uuden katsantokantansa heikoista kohdista? Tosiasiaksi jää kuitenkin tämä: kajotessaan vanhoihin kiistoihin Maslov oli puolalaisten sosialidemokraattien edessä vaiti siitä, että hän itse on muuttanut vuoden 1903 ohjelmaansa. Moittiesaan vastustajaa entisen ohjelman avoimesta ja jo kauan sitten loppuunsaattetusta muuttamisesta hän salaa sen, että hän on itse muuttanut ohjelmaansa. Hän salaa senkin, että vuonna 1903 Pjotr Maslov ei suinkaan vaatinut, että osuusmaat on välttämättä, hinnalla millä hyvänsä jätettävä niiden omistajain haltuun, vaan päinvastoin — hän yksinkertaisesti sisällytti ohjelmaansa myös *osuusmaiden yhteiskunnallistamisen*, mikäli se on mahdollista.

Mainiota, eikö totta? Kenen on epämieluisaa muistella menneitä? Senkö, joka on avoimesti tunnustanut entisen katsomuksensa virheiden alkusyyn, vaiko sen, joka salaa katsomustensa muuttumisen? Minkä takia P. Maslov piti vuonna 1903 mahdollisena osuusmaidenkin yhteiskunnallistamista, mutta vuosina 1906—1908 pauhaa kiukkuisena tuollaisten katsomusten sallittavuutta vastaan?

Tehkään lukija itse johtopäätöksensä moisista „polemiikki”-menetelmistä eli oikeammin sanoen moisesta jälkien peittelemisestä. Maslov on omaksunut Turgenjevin kuvaaman vanhan veijarin reseptin: säti mahdollisimman kuuluvasti sitä, minkä omissa edesottamuksissasi haluat pitää salassa! Toiset ovat muuttaneet katsantokantojaan ja itse sanoneet sen. Kirkukaa kovemmin tuota muuttamista vastaan salataksenne sen, että olette itse muuttaneet katsomuksianne! Ellei ole todisteita, niin on pakosta turvauduttava petkutukseen.

Taulukkoni maomaisuuden jakaantumisesta Euroopan Venäjällä ei miellytä Maslovia. Maslovia kiivastuttaa se, että rinnastan „kalmukien” omaisuuden lounais-Venäjän „voimaperäiseen talouteen”. Agraarikysymystä käsittelevää kirjallisuutta tunteva lukija tietysti tietää, että *Maslov itsekin* ja muut tekijät rinnastavat keskenään — vaikkapa erillisillä seuduilla — köyhtyneen, hevoseettoman talonpojan, jolla on 4 desjatiinaa maata jossakin syrjäisessä salossa, ja rikkaan farmarin, joka harjoittaa yhtä suurella maa-alalla voimaperäistä kasvitarihaviljelyä suurkaupungin lähitienoolla. Sopimattomassa, kerrassaan sopimattomassa yhteydessä toveri Maslov haluaa kerskua „yksityiskohtaisella analyysillä”! Tämä on nimenomaan *kerskailua* eikä tieteellistä todistelua, sillä taistelun *tulokset* voidaan saada selville vain siten kuin minä teen, ja Maslov itsekin käsittelee, ettei „Przegładissa” ole mahdollisuutta esittää „yksityiskohtaisia analyysieja”.

Maslov ei vain yksinkertaisesti erittele väitettäni, että kannattaessaan kansallistamista trudovikkien ryhmä todisti mensheveille minun olevan oikeassa, vaan koettaa välillisesti heikentää sitä sillä, että 1) kansallistamista „typistettiin”, ja 2) sillä, että I Duumassa monet liittyivät autonomisteihin „juuri sen takia, että heidän valitsijansa eivät halunneet maan kansallistamista”.

Eikö tämä ole kysymyksen kiertämistä? Mitä tekemistä kansallistamisella on tämän „typistämisen” kanssa? ja mitä tekemistä autonomisteilla on sen kanssa, että Maslov vuonna 1905 ja kaikki menshevikit Tukholmassa puhuivat jyrkästi Venäjän talonpojista, että nämä eivät yleensä suostu kansallistamiseen, vaan vastaavat siihen Vendéellä? Maslov sivuuttaa vaitiololla sen hänelle epämieluisan tosiasian, että trudovikkien ryhmä, hyväksymällä Tukholman

edustajakokouksen *jälkeen* kansallistamisohjelman, *kumosi* menshevikkien todistelut. On helppoa antaa sellainen „vastaus”, jossa järjestelmällisesti kierretään asian ydin, mutta sillä ei ole suurtakaan arvoa. Sehän on tosiasia, että niin I kuin II Duuma asettivat työläisedustajat usein typerään asemaan, sillä sosialidemokraatit „typistivät” kansallistamista *enemmän* kuin sitä typistivät itse talonpojat. Sosialidemokraatit joutuivat niiden poroporvarillisten pelkurimaisten intelligenttien asemaan, jotka *neuvovat* talonpoikaa käsittelemään *hellävaraisemmin* vanhaa, keskiaikaista osuusmaanomistusta, lujittamaan sitä voimakkaammin, soveltamaan hitaammin kapitalismiin uutta, vapaata maanomistusta! Eihän kysymys ole siitä, toveri Maslov, että trudovikit typistivät kansallistamista, vaan siitä, että sosialidemokraatit, marxilaiset, typistivät sitä vieläkin enemmän, sillä kunnallistaminen on suorastaan vääristelyyn saakka typistettyä kansallistamista. Se ei vielä mitään, että autonomistit toisinaan hylkäsivät * kansallistamisen; pahempaa on se, että venäläiset sosialidemokraatit eivät kyenneet ymmärtämään venäläisten talonpoikain käymän taistelun luonnetta. Maslov ei harjoita demagogiaa siinä, kun hän toteaa tosiasiaksi sen, että eräät autonomistit eivät hyväksy kansallistamista, vaan siinä, kun hän on vaiti siitä, että monet autonomistit eivät hyväksy kunnallistamista, ja kun hän poroporvarillis-separatististen argumenttien avulla yllyttää heitä vastustamaan kansallistamista!

Autonomistit vastustavat kansallistamista. Lukija harkitkoon, kenen puolesta tällainen todiste puhuu. Minä puolestani palautan mieliin, että jo vuonna 1903, vastustaessani Maslovin *silloista* ohjelmaa, sanoin kunnallistamista typistetyksi kansallistamiseksi. Palautan mieleen, että vuonna 1906, kun väittelin Maslovin kanssa Tukholman edustajakokouksen edellä, osoitin, että on väärin sekoittaa kansallisen autonomian kysymystä maiden kansallistamiskysymykseen **. Ohjelmamme syvimmat perusteet turvaavat autonomian. Siis ne turvaavat myöskin autonomisen määräysvallan kansallistettuihin maihin nähden! Tätä aapistotuutta ei Maslov jaksa ymmärtää! Kansallistaminen

* Ei suinkaan, ei suinkaan, eivät kaikki! Maslovin olisi sopinut miettiä selaista tosiasiaa, että autonomisti, ukrainalainen Tshizhevski, puolusti kansallistamista.

** Ks. Teokset, 10. osa, ss. 173—176. *Toim.*

merkitsee absoluuttisen koron hävittämistä, maiden omistuksen siirtämistä valtiolle, kaikkinaisen maiden kädestä käteen luovuttamisen kieltämistä, s.o. kaikkien ja kaikenlaisten välikäsien syrjäyttämistä maalla taloudenhoitoa harjoittavien ja maan omistajan — valtion — väliltä. Tämän kieltämisen puitteissa on täysin sallittua eri maiden ja kansojen autonomia maan käytöstä määräämisen, asutusojojen ja jakosääntöjen säätämisen y.m.s. y.m.s. alalla, se ei ole missään suhteessa ristiriidassa kansallistamisen kanssa ja kuuluu meidän poliittisen ohjelmamme vaatimukseen. Tästä seuraa selvä johtopäätös, että vain pikkuporvarilliset filisterit, jollaisia kaikki „autonomistit” ovat olleet, ovat saattaneet autonomian menettämisen pelkoon vetoamisella verhota pelkuruuttaan ja sitä, että he eivät halua taistella aktiivisesti loppuun asti yhtenäisen, keskitetyn agraarivallankumouksen puolesta. Sosialidemokratia asettaa kysymyksen aivan päinvastoin: proletariaatin kannalta katsoen kysymys on vallankumouksen loppuun viemisestä sekä poliittisella että maatalouden alalla. Tätä vallankumouksen loppuun viemistä *varten* tarvitaan maiden kansallistamista, jota trudovikit, s.o. Venäjän poliittisesti tietoiset talonpojat, vaativat. Marxilainen asettaa etualalle tämän askelen taloudellisen kriteerion; tämä taloudellinen kriteerio kuuluu, että Marxin opin mukaan porvarillinen maiden kansallistaminen turvaa tuotantovoimien maksimikehityksen maanviljelyksessä. Näin muodoin ratkaiseva porvarillis-vallankumouksellinen askel maatalouden alalla on erottamattomasti sidottu ratkaisevaan porvarillis-demokraattiseen kumoukseen poliittisella alalla, s.o. siihen, että pystytetään tasavalta, joka yksin vain turvaa *todellisen autonomian*. Tällainen on se autonomian ja agraarikumouksen välinen todellinen suhde, jota Maslov ei ole lainkaan ymmärtänyt!

Viittaustani Marxin „Lisäarvoteorioihin” Maslov nimittää „kieroiluksi”, koska Marx ei sano, „että talonpojat itse haluavat pakkoluovuttaa itsensä”. Voi hyvänen aika teitä, toveri Maslov! Ettekö te tosiaankaan ole käsittänyt Marxin selviä sanoja? Sanooko Marx, että kapitalismille on edullista keskiaikaisen maanomistuksen täydellinen hävittäminen, sanooko vai ei? Onko trudovikkien puolustama maiden kansallistaminen, jota venäläiset talonpojat vaativat vuosina 1905—1907, keskiaikaisen omistuksen hävittämistä,

onko vai ei? Sillä kysymyshän oli juuri siitä, kallis vasta-vaittäjäni, ja naurettava nimenmuutos, maiden porvarillistalonpoikaisen kansallistamisen nimittäminen talonpoikain „pakkoluovutukseksi”, ei lainkaan kumoa, esittämäni kysymyksenasettelun oikeellisuutta... „Niinhän teollisuudessaakin”, jatkaa Maslov, „kapitalismi hävittää taloudellisesti pienomistuksen, mutta siitä ei suinkaan johdu, että sosialidemokraattien pitäisi ottaa tehtäväkseen kotiteollisuudenharjoittajain pakkoluovuttaminen?..”

Tuo on jo suorastaan helmi! Talonpoikain taistelua maanomistuksessa olevia keskiaikaisia väliseiniä vastaan, taistelua maiden kansallistamisen puolesta, joka, kuten Marx todisti, eniten edistää kapitalismin kehitystä, nimitetään talonpoikain „pakkoluovuttamiseksi” ja rinnastetaan se pääoman suorittamaan kotiteollisuudenharjoittajan pakkoluovutukseen. Hävetkää toki, toveri Maslov! Ajatella toki kaiken sen nimessä, mikä on pyhää, miksi me *tuemme* talonpoikaa tilanherraa vastaan, mutta pidämme kotiteollisuudenharjoittajan tukemista tehdasta vastaan antisemiittien asiana.

Maslov ei käsitä sitä, että kotiteollisuudenharjoittajan tukeminen, s.o. pienomistuksen tukeminen teollisuudessa, ei voi koskaan olla sosialidemokraatin tehtävänä, koska se on ehdottomasti ja kaikissa tilanteissa taantumuksellista toimintaa. Mutta pienomistuksen tukeminen maanviljelyksessä *voi* olla ja sen *pitää* olla marxilaisten velvollisuutena aina, milloin porvarillinen pientalous on taloudellisesti *edistyksellistä* feodaaliseen suurtalouteen verrattuna. Marx ei koskaan kannattanut pienteollisuutta suurteollisuutta vastaan, mutta 40-luvulla Marx kannatti Amerikan ja vuonna 1848 Saksan pienmaataloutta, talonpoikia feodaalisia latifundioita vastaan. Vuonna 1848 Marx ehdotti Saksan feodaalisten suurtilojen pirstomista. Marx kannatti pienisäntien liikettä Amerikan orjanomistajain suurtiloja vastaan, vapaan maanhallinnan puolesta, maiden yksityisomistuksen hävittämisen puolesta Amerikassa⁹⁰.

Oliko Marxin suunta agraaripolitiikassa oikea? Oli, kunniotettu toveri Maslov, joka olette „tarkistanut” absoluuttisen koron teorian porvarillisen taloustieteen hengessä, mutta ette ole ehtinyt vielä „tarkistaa” kaikkea muuta Marxin opissa. Porvarillinen vallankumous maatalouden alalla voi vain silloin olla johdonmukainen ja todella voi-

tollinen, kun se hävittää väkivaltaisesti ja radikaalisesti koko feodaalisen omistuksen, kun se lakaisee pois koko entisen maanomistuksen ja luo sen tilalle maaperän uudelle vapaalle porvarilliselle maanomistukselle, joka on mukautettu kapitalistisen eikä tilanherramaisen käytön mukaiseksi. Maan kansallistaminen vastaa täysin tällaisen kumouksen suuntaa. Enemmänkin, maan kansallistaminen on ainoa toimenpide, jonka avulla tämä kumous suoritetaan niin johdonmukaisesti kuin kapitalistisessa yhteiskunnassa on yleensä ajateltavissa. Ei ole toista keinoa, joka yhtä ratkaisevasti ja talonpojille mahdollisimman kivuttomasti vapauttaisi heidät osuusmaanomistuksen „ghetosta”. Ei ole toista keinoa, joka hävittäisi muuten kuin poliisimaista, byrokraattimaista, koronkiskurimaista tietä vanhan, läpeensä lahonneen yhteisön.

Objektiivisesti katsoen Venäjän porvarillisessa vallankumouksessa on kysymys asetettu tällä ja vain tällä tavalla: tuleeko Stolypin (s.o. tilanherrat ja itsevaltius) mukauttamaan vanhaa maanomistusta kapitalismiin vai tulevatko sen tekemään itse talonpoikaisjoukot kukistamalla tilanherrojen ja tsaarin vallan. Edellisessä tapauksessa on mahdollinen vain reformien tietä tapahtuva, s.o. puolinaisen, loputtoman pitkällinen mukauttaminen, joka merkitsee paljon hitaampaa tuotantovoimien kasvua, demokraattismin heikointa kehitystä ja tuomitsee Venäjän jäämään pitkäksi aikaa junkkerien herruuden alaiseksi. Jälkimmäisessä tapauksessa on mahdollinen vain vallankumouksellinen, s.o. sellainen mukauttaminen, joka lakaisee väkivaltaisesti pois tilanherrain kartanot ja turvaa tuotantovoimien nopeimman kehityksen. Onko tämä tilanherrain omistuksen vallankumouksellinen hävittäminen ajateltavissa, jos samalla säilytetään talonpoikain vanha osuusmaanomistus? Ei, se ei ole ajateltavissa, ja kummankin Duuman talonpoikaisedustajat ovat todistaneet, että se ei ole mahdollista. He ovat todistaneet sen sillä, että ovat luoneet sellaisen poliittisen tyypin, joka edustaa koko Venäjän talonpoikaista porvarillisen vallankumouksen aikana: maiden *kansallistamista* vaativan *trudovikin* tyypin.

Kirkumalla kansallistamisen eserräläisestä luonteesta Maslov käyttää menshevikkien vanhaa otetta: liehitellään kadetteja ja syytetään vallankumouksellisia sosialidemokraatteja lähentymisestä eseriin. Itse he koketeeraavat

liberaalis-monarkististen tilanherrojen ja kauppiaiden edessä ja samalla ovat kuohuksissaan siitä, että vallankumoukselliset sosialidemokraatit haluavat kulkea porvarillisessa vallankumouksessa yhdessä vallankumouksellisten porvaritalonpoikien kanssa. Eikä siinä kaikki. Jyrise-mällä kansallistamisen eserräläistä luonnetta vastaan Maslov paljastaa sen, ettei hän ymmärrä lainkaan venäläisen talonpoikaiston narodnikkilaisista katsomuksista ja haaveista tehtyä marxilaista analyysia. Maslov ei ymmärrä sitä, että Venäjän sosialidemokraatit ovat jo kauan sitten osoittaneet sen, että sosialistiset eli pikemmin-kin quasi *-socialistiset teoriat eli haaveet maiden uudesta jakamisesta (musta jako) j.n.e., ovat taantumuksellisia, ja sen, että tämä ihanne on *porvarillisesti edistykellinen* nykyisellä puolittain maaorjuudellisella Venäjällä. Maslov ei osaa nähdä eserrien pikkuporvarillisten sosialismia koskevien *fraasien* takaa porvarillista todellisuutta, nimittäin: vallankumouksellista taistelua kaikkea vanhaa keskiaikaisuuden romua vastaan. Kun eserrä puhuu maan-käytön tasasuhtaisuudesta, maiden sosialisoinnista y.m.s., niin talouden kannalta katsoen eserrä puhuu pötyä, eserrä paljastaa sivistymättömyytensä taloustieteen ja kapitalismin kehitysteorian alalla. Mutta näiden fraasien ja haavei-lujen takana piilee mitä elävin, reaalin sisältö,— se ei vain ole lainkaan sosialistinen, vaan puhtaasti porvarillinen, nimittäin: maaperän raivaaminen kapitalismille, kaikkinaisten keskiaikaisten ja säätyperusteisten väliseinien hävittäminen maanhallinnassa, vapaan toimikentän luomi-nen kapitalismille. Sitä juuri meidän Maslov-parkamme ei jaksa millään käsittää — ja tämä liittyy välittömästi siihen tosiasiaan, että Maslov ei kykene ymmärtämään Marxin oppia absoluuttisesta korosta, joka erotukseksi differentiaalikorosta voidaan hävittää kapitalistisessa yhteiskunnassa ja jonka hävittäminen vie eteenpäin tämän yhteiskunnan kehitystä.

Koska Maslov ei osaa taistella eserriä vastaan, hän vulgärisoi marxilaisuutta tuomiten itsensä vain tarkkaile-maan maapalstaansa kahlehditun talonpojan „selkäpuolta” eikä kykene lainkaan ymmärtämään talonpojan demokra-tismia ja vallankumouksellista porvarillisuutta, talonpojan,

* — vale. Toim.

joka haluaa lakaista pois sekä tilanherrain maanomistuksen että osuusmaanomistuksen.

Koska Maslov ei osaa taistella eserriä vastaan, hän luovuttaa näiden käsiin, pikkuporvarillisten sosialistien käsiin, maiden yksityisomistuksen arvostelun. Marx on esittänyt tämän arvostelun kapitalismin kehityksen kannalta, ja niin marxilaisten on se esitettävä. Maslov, joka on katkaissut itseltään tämän tien kieltämällä absoluuttisen koron, laskee aseensa eserräin edessä tunnustaen teoriassa, että nämä ovat oikeassa, silloin kun oikeassa on Marx! — hän laskee aseensa eserräin edessä, jotka arvostelevat maiden yksityisomistusta pikkuporvarilliselta kannalta, ei kapitalismin kehityksen kannalta, vaan yksistään sen kehityksen jarruttamisen kannalta. Maslov ei ole ymmärtänyt sitä, että eserrien virhe agraariohjelmassa alkaa *kansallistamisen jälkeen*, s.o. silloin, kun he siirtyvät „socialisoimiseen” ja „tasasuhtaisuuteen” ja menevät niin pitkälle, että kieltävät luokkataistelun pientalonpoikaiston keskuudessa. Eserrat eivät ymmärrä kansallistamisen *porvarillista* luonnetta — se juuri onkin heidän perisyntinsä. Ja sanokoon jokainen „Pääomaa” tutkinut marxilainen minulle, voidaanko käsitellä kansallistamisen porvarillisuutta, jos kielletään absoluuttinen korko?

Edelleen Maslov sanoo, että minä leimaan keskiaikaiseksi koko talonpoikaisen pienomistuksen koko Euroopassa. Se on kerrassaan väärin. Euroopassa ei ole „osuus”-maanomistusta eikä väliseiniä säätyjen välillä, vaan siellä on jo olemassa vapaa, kapitalistinen eikä feodaalinen maanomistus. Euroopassa ei ole olemassa sosialidemokraattien tukemaa talonpoikaissiikettä tilanherroja vastaan. Sen on P. Maslov unohtanut!

Siirtykäämme tarkastelemaan poliittisia todistusperusteita. Maslov nimittää „salaviittailuksi” ja „tietoiseksi valheeksi” todistusperustettani, että menshevikeillä kunnallistaminen liittyy monarkian kanssa tehtävän kompromissin aatteeseen,— mutta kuinka kuuluu sanantarkasti lainaukseni menshevikki Novosedskin puheesta, toveri Maslov? Kumpi tässä puhuu valhetta? Eiköhän asianlaita ole niin, että te haluatte hirmusanoilla saada unohtamaan Novosedskin tunnustuksen, joka on teille epämieluisa?

Maiden luovuttaminen kunnallishallituksille lisää näiden mahdollisuuksia taistelun käymisessä restauraatiota

vastaan, väittää Maslov. Mutta minä olen sitä mieltä, että vain tasavaltalaisen keskusvallan voimistaminen saattaa todella vaikeuttaa taantumuksen asiaa, kun taas voimien ja varojen hajottaminen eri alueiden kesken helpottaa sitä. Meidän on koetettava yhdistää vallankumoukselliset luokat ja ennen kaikkea valtakunnan eri osien proletariaatti yhdeksi armeijaksi eikä ajateltava toivotonta, taloudellisesti mahdotonta ja järjetöntä federalistista hanketta — konfiskoiduista maista kertyvien tulojen luovuttamista eri alueiden hyväksi. „Valitkaa, toverit puolalaiset”, sanoo Maslov, „pitääkö Puolan eduskunnan saada tulot konfiskoiduista maista vai pitääkö nämä tulot luovuttaa moskovalaisille Pietariin?”

Mainio todistusperuste! Eikä siinä ole tippaakaan demagogiaa! Eikä siinä ole sotkettu agraarikysymystä Puolan autonomiakysymykseen!

Mutta minä sanon: Puolan vapaus ei ole mahdollinen ilman Venäjän vapautta. Ja tätä vapautta ei tule, elleivät puolalaiset ja venäläiset työläiset täytä tehtävänsä — elleivät he tue venäläisiä talonpoikia näiden taistelussa maiden kansallistamisen puolesta ja tämän taistelun viemisessä täydelliseen voittoon niin poliittisten kuin agraarisuhteidenkin alalla. Kunnallistamista ja kansallistamista on arvioitava Venäjän keskiseutujen taloudellisen kehityksen ja koko valtakunnan poliittisten kohtaloiden kannalta eikä tämän tahi tuon autonomisen kansallisen alueen erinäisten erikoisuuksien kannalta. On naurettavaa puhua Puolan todellisesta autonomiasta, kunnallishallintojen oikeuksista y.m.s. ilman proletariaatin ja vallankumouksellisen talonpoikaiston voittoa Venäjällä. Ne ovat tyhjiä fraaseja. Ja nimenomaan sikäli, mikäli Venäjän talonpoikaisto on vallankumouksellista, mikäli se ei tee kompromisseja porvariston ja lokakuulaisten kanssa, vaan taistelee työläisten ja demokraattisten aineiden kanssa, se on jo kumoamattomasti todistanut kannattavansa maiden kansallistamista. Jos talonpoikaisto lakkaa olemasta vallankumouksellista, s.o. jos se luopuu tuosta myötätuntoisuudestaan, kääntää selkensä porvarillis-demokraattiselle vallankumoukselle, niin silloin talonpoikia tulee miellyttämään Maslovin huolenpito vanhan maanomistuksen säilyttämisestä, mutta silloin Maslovin kunnallistamisate on oleva kerrassaan naurettava. Niin kauan kun on

käynnissä talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattinen taistelu, niin kauan kun marxilaisten „agraariohjelmalla” on merkitystä porvarillisessa vallankumouksessa, niin kauan meidän velvollisuutenamme on tukea talonpoikaiston vallankumouksellisia vaatimuksia, siinä luvussa myöskin maiden kansallistamista. Maslov ei kykene pyyhkimään pois tätä venäläisten talonpoikien vaatimusta Venäjän vallankumouksen historiasta — ja voidaan mennä takuuseen siitä, että yhteiskunnallisen liikkeen nousu, talonpoikain maasta käymän taistelun nousu, kun se jälleen koittaa, paljastaa selvästi „kunnallistamisen” koko taantumuksellisuuden.

*Julkaistu loka—marraskuussa 1908
aikakauslehdessä „Przeglad
Socjaldemokratyczny” № 8—9
Allikirjoitus: N. Lenin*

*Julkaistaan aikakauslehteen
tekstin mukaan
Käännetty puolan kielestä*